

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 567/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., S., zastúpenej advokátom Mgr. T. A., S., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 27/2011 a jeho rozsudkom č. k. 13 C 27/2011-107 z 20. júna 2011, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 253/2011 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 253/2011-131 z 22. februára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom sp. zn. 4 Cdo 131/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 27/2011 a jeho rozsudkom č. k. 13 C 27/2011-107 z 20. júna 2011, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 253/2011 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 253/2011-131 z 22. februára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom sp. zn. 4 Cdo 131/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka podala na okresnom súde žalobu o zaplatenie sumy 349 € s príslušenstvom z titulu doplatenia kúpnej ceny obsahujúcej zároveň manipulačný poplatok. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 27/2011-107 z 20. júna 2011 žalobu sťažovateľky zamietol. Dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že odporca od uzavretej zmluvy platne odstúpil, a preto sťažovateľke nevznikol nárok na doplatenie kúpnej ceny. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 17 Co 253/2011-131 z 22. februára 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie a odôvodnila ho poukazom na § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cdo 131/2012 z 28. mája 2012 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

Rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka vytyka, že sa v nich absolútne nedostatočne vysporiadali s právnym posúdením predmetnej veci, nesprávne ju posúdili a že „... nezákonným a nespravodlivým spôsobom konštatovali, respektíve nezákonným a nespravodlivým spôsobom vstúpili do samotného skutkového stavu medzi účastníkmi konania, keď súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil odstúpenie odporcu od zmluvy ako platné a zaväzujúce, a to aj napriek uplynutiu nielen zmluvnej, ale aj zákonnej

7 dňovej lehoty na odstúpenie od zmluvy. Odvolací súd následne nesprávne a nezákonne rozhodol, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. “.

Ďalej sťažovateľka v konkrétnostiach uvádza:

„Mám za to, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, poškodili sťažovateľa na jeho právach a oprávnených záujmoch, keď absolútne nezákonne a v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi konštatovali, že sťažovateľ v predmetnom konaní bol ochotný akceptovať odstúpenie odporcu od zmluvy aj po uplynutí predpísanej 7 dňovej lehoty, avšak pod podmienkou, že odporca vráti nepoškodený tovar, ktorý bol predmetom uzatvorenej zmluvy. V čase rozhodovania súdov nebol tento tovar sťažovateľovi vrátený, teda sťažovateľ nemohol v žiadnom prípade akceptovať odstúpenie odporcu od zmluvy, čo zakladá jeho neplatné odstúpenie od zmluvy, so všetkými právnymi následkami z toho vyplývajúcimi.

Mám za to, že sťažovateľ je týmito rozhodnutiami súdov poškodený na svojich právach a oprávnených záujmoch, keďže výkon vlastného zmluvného práva, ktoré má oporu v zákone číslo 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji platnom znení, na rozhodnutie o tom, či uzná a akceptuje odstúpenie od zmluvy aj po uplynutí 7 dňovej lehoty, súdy vo svojich rozhodnutiach nespravodlivo zneužili v tomto konkrétnom prípade v neprospech sťažovateľa.

Je nespravodlivé a nezákonné, aby bol výkon práva garantovaného všeobecne záväzným právnym predpisom, realizovaný vo zmluvnom vzťahu, na škodu subjektu, ktorý tento výkon práva uplatňuje. “

K rozhodnutiu najvyššieho súdu sa sťažovateľka nevyjadrila. Uviedla však, že *„Uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 20. júna 2011, sp. zn. 13 C/27/2011-107, Uznesenie odvolacieho súdu 22. februára 2012, sp. zn. 17 Co/253/2011-131 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 28. mája 2012, sp. zn. 4 Cdo/131/2012-154, sú zjavne neodôvodnené a skutkovo a právne neopodstatnené, a teda zjavne protizákonné“.*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa, obchodnej spoločnosti K., s. r. o., na súdnu ochranu, zaručené v Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici, v konaní vedenom pod spisovou značkou 13 C/27/2011... porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa, obchodnej spoločnosti K., s. r. o., na súdnu ochranu, zaručené v Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici, v konaní vedenom pod spisovou značkou 17 Co/253/2011... porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa, obchodnej spoločnosti K., s. r. o., na súdnu ochranu, zaručené v Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod spisovou značkou 4 Cdo/131 /2012 porušené bolo.

4. Uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. júna 2011, sp. zn. 13 C/7/2011-107..., Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. februára 2011, sp. zn. 17 Co/253/2011-131... a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 2012, sp. zn. 4 Cdo/131/2012 -154, sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie Okresnému súdu v Banskej Bystrici.

5. Sťažovateľovi, obchodnej spoločnosti K., s. r. o., sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €..., ktoré sú Okresný súd v Banskej Bystrici, Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

6. Okresný súd v Banskej Bystrici, Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 377,08 €, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ustanovenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upravuje aj ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti na základe jej zjavnej neopodstatnenosti. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09). Z tohto pohľadu ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie postupom a označenými rozhodnutiami.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 27/2011 a jeho rozsudkom č. k. 13 C 27/2011-107 z 20. júna 2011

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach tak, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd vychádzal z toho, že v uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 27/2011-107 z 20. júna 2011, pričom tento rozsudok napadla

sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodoval krajský súd. V dôsledku toho bola námietka porušenia označených práv sťažovateľky uplatniteľná v rámci všeobecného súdnictva na základe dostupného opravného prostriedku, t. j. bola predmetom rozhodovania krajského súdu v rámci odvolacieho konania. V rámci tejto procedúry krajský súd ako odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku č. k. 17 Co 253/2011-131 z 22. februára 2012. Ústavný súd preto konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie rozsudku okresného súdu, lebo toto patrí do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 253/2011 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 253/2011-131 z 22. februára 2012

Sťažovateľka v tejto časti namietala porušenie svojich práv postupom odvolacieho krajského súdu a jeho rozsudkom. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že k ich porušeniu malo dôjsť tým, že krajský súd vo svojom rozsudku nezohľadnil argumenty uvedené v jej odvolaní a vec nesprávne právne posúdil. V dôsledku toho sťažovateľka nesúhlasila s názorom a právnymi závermi prijatými krajským súdom v odvolacom konaní.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyplynulo, že jej podstatou je nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, na základe ktorého rozhodol v jej veci.

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti však ústavný súd nezistil žiaden dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybníť právne závery krajského súdu. Je tomu tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, pretože majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument

účastníka konania hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť, pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom sp. zn. 4 Cdo 131/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012

Sťažovateľka namietala porušenie označených práv aj postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením, ktoré však bližšie nešpecifikovala, no podstatu tvorí jej nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa prípustnosti podaného dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je aj Občiansky súdny poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 236a nasl. OSP). Zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že posúdenie, či sú, alebo nie sú splnené podmienky dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd

vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), resp. ak všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol:

«Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Rovnako nejde o rozsudok vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesné prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O. s. p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní

došlo k procesným vadám v zmysle § 237 O. s. p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla ani v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K námietke dovolateľa spochybňujúcej posúdenie skutkových zistení dovolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného a vyhodnoteného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž konaním pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§213 O. s. p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2 O. s. p.).

Námietky uvedené v dovolaní žalobcu spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci by bolo možné preskúmať len v tom prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ak by aj bol daný sám osebe však nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.»

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s podaným dovolaním, avšak pre jeho neprípustnosť ho odmietol.

Podľa názoru ústavného súdu preto uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok umožňuje, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamena odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Keďže sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní neuznal ňou uvádzané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP, a keďže súčasťou označených základných práv nie je aj povinnosť najvyššieho súdu uznať dôvody prípustnosti dovolania uvádzané sťažovateľkou, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012